

741.

**Rozporządzenie
Prezydenta Rzeczypospolitej**

z dnia 17 września 1927 r.

**o warunkowym zawieszeniu wykonania kary na
obszarze, na którym obowiązuje ustawa postę-
powania karnego z dnia 1 lutego 1877 roku.**

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i usta-
wy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezy-
denta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń
z mocą ustawy (Dz. U. R. P. № 78, poz. 443) po-
stanawiam co następuje:

Art. 1. Sąd może zawiesić na czas od jedne-
go roku do lat pięciu wykonanie kary pozbawienia
wolności, nie przenoszącej sześciu miesięcy, jeśli ze
względu na okoliczności, towarzyszące popełnieniu
przestępstwa, charakter i zachowanie się skazanego
po popełnieniu przestępstwa, przypuszczać należy, że
wstrzyma się on od popełnienia nowego przestę-
stwa (warunkowe zawieszenie kary).

Okres zawieszenia kary liczy się od dnia upra-
womocnienia się orzeczenia, warunkowo zawieszają-
cego wykonanie kary.

Art. 2. Warunkowe zawieszenie wykonania
kary nie może mieć zastosowania:

1) do osób, które już poprzednio były prawomocnie skazane na karę ciężkiego więzienia (§§ 14, 15 k. k.) lub więzienia (§ 16 k. k.), jeśli ją mają odbyć w przyszłości bezwarunkowo, albo też ją odbywają lub już odbyły, chyba, że od dnia odcierpienia kary upłynęło lat pięć;

2) do osób, co do których sąd orzekł jednocześnie utratę obywatelskich praw honorowych lub dopuszczalność dozoru policyjnego;

3) do osób, które zbiegły, ukrywają się, lub których miejsce pobytu nie jest znane;

4) do czynów, popełnionych w okresie orzeczonego poprzednio zawieszenia kary, jeśli są zbrodnią, umyślnym występkiem albo takim samem przestępstwem, jak to, za które wymierzono karę zawieszoną.

Art. 3. Jeśli stosunki gospodarcze skazanego na to pozwalają, sąd w wypadku warunkowego zawieszenia kary może polecić skazanemu, aby wyrównał szkodę, zrządaną przestępstwem lub jej część w ciągu oznaczonego czasu i w wysokości, określonej w orzeczeniu, warunkowo zawieszającym wykonanie kary.

Przepis powyższy ma odpowiednie zastosowanie do nawiązki wykluczającej dochodzenie odszkodowania.

Art. 4. Sąd uchyli zawieszenie wykonania kary:

1) jeśli skazany w okresie zawieszenia kary popełni zbrodnię lub umyślny występki;

2) jeśli skazany w tym okresie popełni takie samo przestępstwo, jak to, co do którego warunkowo zawieszono wykonanie kary;

3) jeśli wyjdzie najaw, że karę warunkowo zawieszono z obrazą art. 2.

Sąd może uchylić zawieszenie wykonania kary w wypadku zawinionego niestosowania się do jego polecenia, wydanego na zasadzie art. 3, a również wówczas, gdy wyjdzie najaw, że skazany, któremu karę zawieszono, popełnił przed rozpoczęciem okresu zawieszenia kary inne przestępstwo i gdy za to przestępstwo sąd wymierzy mu karę pozbawienia wolności bez jej warunkowego zawieszenia.

Art. 5. Zawieszenie wykonania kary powoduje także zawieszenie wykonania kar dodatkowych, z wyjątkiem przepadku i zniszczenia przedmiotów.

Art. 6. Kary, których wykonanie zostało zawieszono (art. 1 i 5) uważa się za darowane, jeżeli w ciągu trzech miesięcy po upływie okresu zawieszenia, sąd nie uchyli zawieszenia kary lub nie wpłynę wniosek o uchylenie.

Jeżeli jednak najpóźniej w powyższym okresie trzymiesięcznym wdrożono przeciw skazanemu postępowanie karne z powodu przestępstwa popełnionego w okresie zawieszenia kary, kary, których wykonanie zostało zawieszono, należy uważać za darowane dopiero wówczas, gdy w ciągu trzech miesięcy po prawomocnem ukończeniu nowego postępowania karnego nie uchylono zawieszenia lub nie złożono wniosku o uchylenie.

Art. 7. Zawieszenie wykonania kary i jej darowanie nie mają wpływu na uprawnienie do ściągnięcia nawiązki.

Art. 8. Przedawnienie wykonania kary nie biegnie przez okres zawieszenia kary i przez okresy przewidziane w art. 6.

Art. 9. Sąd orzeka o zawieszeniu w wyroku z urzędu lub na wniosek.

Sąd rewizyjny wymierzając karę w myśl § 394 ustawy postępowania karnego, może zawiesić jej wykonanie tylko na wniosek prokuratora.

Orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary stanowi część orzeczenia o karze.

Sąd uzasadni rozstrzygnięcie w sprawie zawieszenia wykonania kary, jeżeli wykonanie zawiesza lub odmawia wnioskowi o zawieszenie.

Art. 10. Warunkowe zawieszenie wykonania kary sąd może zastosować także przy wydaniu mandatu karnego, a władza administracyjna przy wydaniu nakazu karnego.

Art. 11. Jeśli orzeczono karę grzywny, sprawa o warunkowe zawieszenie kary zastępczej pozbawienia wolności może być rozpatrywana na wniosek lub z urzędu dopiero po stwierdzeniu nieściągalności grzywny; rozpoznanie wniosku złożonego wcześniej—odracza się.

Skazany winien złożyć wniosek na ręce władzy wykonywającej karę najpóźniej w ciągu trzech dni od doręczenia mu wezwania, aby stawił się do odbycia kary pozbawienia wolności orzeczonej na wypadek nieściągalności grzywny; złożenie wniosku wstrzymuje wykonanie.

Władza wykonywająca karę może także z własnej inicjatywy przedstawić sądowi wniosek o warunkowe zawieszenie kary.

Sąd pierwszej instancji poweźmie uchwałę na posiedzeniu niejawnem po przeprowadzeniu w razie potrzeby dochodzenia. Przed rozstrzygnięciem należy skazanemu i prokuratorowi dać sposobność do oświadczenia się. Na uchwałę służy bezzwłoczne zażalenie.

Art. 12. Minister Sprawiedliwości władny jest określić w drodze rozporządzenia tryb nadzoru nad zachowaniem się skazanego w okresie zawieszenia kary, jednakże wykonywanie takiego nadzoru przez policję nie jest dopuszczalne.

Art. 13. Sąd pierwszej instancji uchyli zawieszenie kary uchwałą, z urzędu lub na wniosek prokuratora.

W razie zawieszenia kary w administracyjnym nakazie karnym, władzy, która orzekła zawieszenie, służy również prawo złożenia wniosku o uchylenie zawieszenia.

Przed rozstrzygnięciem należy skazanemu i prokuratorowi dać sposobność do oświadczenia się.

Na uchwałę służy bezzwłoczne zażalenie.

Art. 14. Na żądanie należy wydać skazanemu poświadczenie, stwierdzające darowanie kary (art. 6).

Art. 15. W sądach powiatowych uchwały przewidziane w art. 11 i 13 wydaje sędzia powiatowy bez udziału ławników.

Art. 16. Warunkowe zawieszenie wykonania kary, oraz uchwałę uchylającą zawieszenie należy uwidocznic w wyciągu z wyroku skazującego.

Art. 17. Uchyła się przepisy najwyższych reskryptów z 23 października 1895 r., z 6 listopada 1912 r. i z 9 marca 1917 r. i reskrypt rządu pruskiego z dnia 2 sierpnia 1920 r. (Dz. Urz. prusk. Min. Spraw. str. 564) oraz ogólnych zarządzeń Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 marca 1917 r. (Dz. Urz. prusk. M. Spr. str. 85), z dnia 26 sierpnia 1919 r. (Dz. Urz. prusk. Min. Spr. str. 405) i z dnia 19 października 1920 r. (Dz. Urz. prusk. M. Spr. str. 564), o ile dotyczą warunkowego odroczenia wykonania kary. Przepisy te pozostają w mocy, o ile chodzi o przedstawienie prośby o ulaskawienie; zmianę ich zastrzega się Ministrowi Sprawiedliwości.

Przepisy ustaw szczególnych, wyłączające stosowanie warunkowego zawieszenia kary, pozostają w mocy.

Art. 18. Do spraw, w których wyrok w pierwszej instancji wydano przed dniem wejścia niniejszego rozporządzenia w życie, mają zastosowanie przepisy dotychczasowe (art. 17 ust. 1).

Art. 19. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 20. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem piętnastym po ogłoszeniu na obszarze, na którym obowiązuje ustawa postępowania karnego z dnia 1 lutego 1877 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych:
J. Piłsudski

Minister: *K. Bartel*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Stawoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Sprawiedliwości: *A. Meysztowicz*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
Dr. Dobrucki

Minister Rolnictwa: *K. Niezabytowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Komunikacji: *Romocki*

Minister Robót Publicznych: *Moraczewski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Dr. Jurkiewicz*

Minister Reform Rolnych: *Witold Staniewicz*

Minister Poczty i Telegrafów: *Bogusław Miedziński*